18/08/2020

Το μωρό που έζησε τόσο, όσο για να αλλάξει τη ζωή μας!

/ Ορθόδοξες Προβολές

Το Κίνημα "ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΖΗΣΩ", υπέρ της προστασίας του αγέννητου παιδιού, δημοσιεύει ένα πραγματικό περιστατικό που έλαβε χώρα μέσα στο 2019, με πρωταγωνίστρια μία Ελληνίδα ΜΑΝΑ του αποδήμου Ελληνισμού.

"Πού να το φανταζόμουν, ότι μετά από έναν υπέρηχο ρουτίνας τα πράγματα δε θα πήγαιναν όσο καλά και βολικά είχα συνηθίσει μέχρι τώρα στη ζωή μου. Μια ζωή όμορφη, προσαρμοσμένη και κανονισμένη όπως ακριβώς ήθελα. Είχα ξεχάσει βέβαια πως Άλλος ελέγχει την κατάσταση...

Έγκυος λοιπόν στο δεύτερο παιδί μου. Ύστερα από την πρώτη υποψία της γιατρού, οι εξετάσεις που ακολούθησαν επιβεβαίωσαν το τραγικό γεγονός. Τρισωμία 18. Το μωρό ήταν τραγικά άρρωστο και μη συμβατό με τη ζωή. Τρύπα στην καρδιά, το νεφρό μη σωστά σχηματισμένο, το χεράκι του γυρισμένο ανάποδα και άλλα πολλά που δεν χρειάζεται να αναφέρω.

Οι πιθανότητες να επιζήσει έστω και ενδομητρίως ήταν απειροελάχιστες. Η λύση που μου προτάθηκε; Έκτρωση! Γιατί; Διότι θα γλυτώναμε οικογενειακώς το ψυχικό

κόστος και οποιαδήποτε τυχόν επιπλοκή σε μένα. Η καρδιά μου σκίστηκε στα δυο. Ήταν το πιο οδυνηρό συναίσθημα που ένιωσα ποτέ. Ήταν δυνατόν να συμβεί κάτι τέτοιο σε εμάς; Αλλά και πάλι πώς θα μπορούσα να σκοτώσω εγώ το μωρό μας; Είχα την ελπίδα πως θα γεννιόταν ζωντανό για να το αεροβαφτίσουμε και να πάει στην αγκαλιά του Θεού. Οδυνηρή για εμένα υπήρξε και η στάση του συζύγου μου. Για να γίνω πιο σαφής, ο άντρας μου τάχθηκε εναντίον μου, με όποιο ψυχολογικό κόστος συνεπάγεται αυτό, ιδιαίτερα σε μια τέτοια κύηση.

Ήταν βαρύς ο σταυρός μου. Προσευχές, δάκρυα που κυλούσαν μέχρι το πάτωμα και χρόνος που έμοιαζε ατελείωτος. Βαριά ωστόσο έπεσε πάνω μου και η «άνωθεν» βοήθεια. Άνθρωποι που δεν γνώριζα στάθηκαν δίπλα μου σαν οικογένεια. Ο πνευματικός μου πατέρας με στήριζε και με ενεθάρρυνε σε όλη αυτή τη διαδρομή, με τις ευχές τα λόγια και την προσευχή του.

Έτσι λοιπόν το αντιμετώπιζα, με πολλή προσευχή αλλά και παρηγοριά από τη μητέρα μας την Παναγία. Οι εννέα μήνες πέρασαν. Γεννήθηκε ένα πολύ όμορφο και βαρύτατα άρρωστο μωράκι. Ο άντρας μου με δάκρυα στα μάτια με ευχαριστούσε για το δώρο που του έκανα. Γνώρισε τον γιο του, που του έμοιαζε απίστευτα. Μπροστά στο θαύμα άλλαξαν όλα. Το αεροβαφτίσαμε, του δώσαμε πολλά φιλιά, το αποχαιρετίσαμε και έφυγε ήρεμα από αυτήν τη ζωή για να πάει στην αληθινή. Ο πόνος πολύς και βαθύς, η καρδιά μου κομμάτια. Άξιζαν παρόλα αυτά όλες οι προσωπικές μου θυσίες.

Το κακό που προξένησε αυτό το μωράκι; Σας το καταθέτω με απόλυτη ειλικρίνεια:

Ξύπνησε τη μαμά του θυμίζοντας της την ματαιότητα αυτής της ζωής και έδειξε σε όλους μας πως το να αποφεύγεις τον πόνο για να μη χάσεις τη βολή σου, δεν σε κάνει δυνατό. Το να αντιμετωπίζεις αντιθέτως τον πόνο με υπομονή και εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού σε κάνει ήρωα. Τουλάχιστον η κόρη μου έτσι θα μας βλέπει σε λίγα χρόνια από τώρα και αυτό μου αρκεί!”